

17 Φεβρουαρίου 2010

Η Μαγεμένη Βασιλοπούλα (Κυπριακό παραμύθι)

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Λαογραφία & Μουσεία](#) / [Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\)](#)

Πρόλογος

Το παραμύθι της μαγεμένης βασιλοπούλας μου το είπε η Χαρίκλεια Θεοδώρου Μιτσικούρη, μία από τις επτά αδελφές του παππού μου Επαμεινώνδα. Ο παππούς απέθανε νωρίς, δεν τον εγνωρίσαμε. Γι' αυτό, όταν ήμουν μικρός, σπάνια πηγαίναμε στο χωριό του, μόνο κάθε τόσα χρόνια που ετύγγανε να έχουμε συγγενικό γάμο. Θυμάμαι τότε, έπεφταν πάνω μας και μας έπνιγαν στις αγκάλες τους- ιδίως τον πατέρα μου- επτά μαυροφορμένες γερόντισσες. Κι όλο έκλαιγαν, έκλαιγαν κι εγελούσαν ταυτόχρονα. Τα ονόματά των ήσαν: Νεοφύτα, Ροδιά, Κλεοπάτρα, Καλλισθένη, Λευκή, Χαρίκλεια και Χρυσή.

Αργότερα, όταν μεγάλωσα λίγο, άρχισα να επισκέπτομαι συχνότερα τις γιαγιάδες. Παρπατούσα αρκετά χιλιόμετρα, μέσ' από δρόμους και μονοπάτια για να πάω από το χωριό μας στο χωριό των. Ανακάλυψα τότε πως οι γερόντισσες εγνώριζαν παλαιά τραγούδια, ιστορίες και παραμύθια ατέλειωτα. Ιδίως η Χαρικλού, που έμενε μόνη της σ' ένα μικρό σπίτι στην άκρα ενός μεγάλου περιβολιού. Μάλιστα αυτή, που ήταν και καντηλανάφτισσα, κτυπούσε την καμπάνα του χωριού κάθε μέρα κι όποιος ήθελε ερχόταν στο προαύλιο της εκκλησίας της Αγίας Παρασκευής

ν' ακούσει ιστορίες και παραμύθια.

Εγώ καθόμουν για ώρες μαζί της κι έγγραφα τες ιστορίες και τα παραμύθια, τα τραγούδια και τις προσευχές που μου έλεγε. Αυτή η δουλειά μας δεν τέλειωσε, είχε ακόμη κι άλλα να μου πει, μα έπρεπε να φύγει, ήταν πια πάνω από ενενήντα ετών. Ωστόσο έγγραφα τόσα πολλά που δεν μπορώ να τα μάθω όλα απ' έξω ώστε να τα διηγούμαι κι εγώ όπως αυτή. Γι' αυτό, αποφάσισα να γράψω μερικά και να τα πλουμίσω με ζωγραφιές να γενεί ένα βιβλίο. Κι έτσι, πρώτο σας παρουσιάζω τούτο εδώ το παραμύθι της μαγεμένης βασιλοπούλας. Εσείς που θα το διαβάσετε, αν σας αρέσει, να λέγετε: ο Θεός να μακαρίσει τη γιαγιά Χαρικλού και για λόγου μου πολλά έτη.

Χαράλαμπος

Μια φορά ήταν ένα παιδί. Αρρώστησεν η μάνα του κι απέθανε και το παιδί ζούσε με τον κύρη του. Επήγαινε κι εδούλευε, ετάνυεν του ενός, του άλλου, από κει από 'δω, εδίναν του κάτι τι. Επήγαινε και τα 'δινε του κυρού του.

Επέρασε λίγος καιρός, αρρώστησεν ο κύρης του και τον εφρόντιζε. Αγόραζεν του το ένα, το άλλο, εμαγείρευέν του, έλουέν τον, έπλενέν τον. Μια νύχτα βάρυνε η ασθένειά του, το παιδί ακούμπησε δίπλα στο προσκέφαλον του κι αποκοιμήθη. Ξυπνά ξαφνικά, αγγίζει τον να δει πως είναι... απέθανε! Πια, αρχινά κλάμα, φωνές... Είχε γειτόνους που άμα τον ακούσαν, εβουρήσαν κι επήγαν κοντά του.

- Μην κλαίεις, γιε μου, μην κλαίεις, ήταν γέρος, ήταν άρρωστος... Επαρηγορούσαν τον.

Εξημέρωσεν ο Θεός, εθάψαν τον. Το παιδί εσκέφτετο: «δε θα μείνω εδώ, θα φύγω. Αφού κι εδώ ξένος είμαι, δεν έχω συγγενή κανένα, ούτε αδελφό ούτε θεία ούτε γιαγιά ούτε παππού... Θα φύγω».

Εκοίταξε μέσα στο σπίτι, ηύρε τριάντα σελίνια. Εκρατούσε κι εκείνος μια λίρα που επήρε από τες δουλειές που έκαμνε. Εκλείδωσε το σπίτι και έδωσε το κλειδί στη γειτόνισσα.

- Θεία, έλα το κλειδί, εγώ δε μένω απόψε μέσα στο σπίτι. Θα φύγω κι άμα θέλεις τίποτε κι ότι χρειάζεσαι, άνοιγε το σπίτι μας και πιάνε, τραπέζι, καρέκλες, όταν θα έχεις ξένους. Ν' ανοίγεις και το σπίτι να παίρνει λίγο αέρα. Εγώ φεύγω.

- Έλα, γιε μου, να μείνεις κοντά μου απόψε...

- Μα δεν είναι μια νύχτα, θεία. Δεν εμπορώ να μείνω καθόλου, αροθυμώ.

Ελάμνησε. Λάμνε, λάμνε, λάμνε, εσυγκόντεψεν ένα χωριό. Αποκείθεν, πίσω από το χωριό, ήταν ένα παρεκκλήσι. Κι είχαν σύστημα οι χωριανοί, άμα ήταν να πεθάνει κανένας, εβάλλαν τον μέσα σ' εκείνην την εκκλησούδα, ώσπου να τον θάψουν και δεν τον εξενυχτούσαν. Εξενυχτούσε μόνος του μέσα στο ξωκλήσι. Άναβαν το καντήλιν του εκεί μέσα ώσπου να σηκωθούν το πρωί να τον πάρουν, να τον θάψουν.

Εσκέφτηκε το παιδί «να μείνω μέσ' τούτην την εκκλησούδαν απόψε, να κάμω οικονομίαν το πουγγούδι μου».

Ανοίγει την πόρτα να μπει, παρατηρά, θωρεί έναν πεθαμένον μέσα 'κει. Έφυγεν από έναν πεθαμένον, επήγε και ηύρεν άλλον. Ο Θεός έδωκέν του κουράγιο, παρηγοριά, θάρρος και δεν εφοβήθηκε, δεν αροθύμησε. Επροσκύνησεν τους αγίους, επροσκύνησεν και το λείψανο που ήταν εκεί. Ενέβην μέσ' στο σκάμνο κι έπιασ' ένα βιβλίο και διάβαζε.

Πέρασε κάμποση ώρα, επήρεν η νύχτα καλά, αγροικά της πόρτας κι άνοιξε. «Τι να είναι;» σκέφτηκε.

«Είναι οι άνθρωποι που έχουν τον πεθαμένο;»

Ενέβησαν δυο κοπέλια έσω.

- Τι κάμνεις εδώ μέσα;

- Ε, τι να κάμνω; Ήρθα να ξενυχτίσω τούτον το πλάσμα.

- Ναί, αλλά θα τον πιάσουμε και θα τον κάψουμε.

- Γιατί; Τι σας έκαμε;

- Εχρωστούσε μας λεφτά κι απέθανεν άξιππα και δε μας τα έδωκε.

- Άμα τον κάψετε, θα σας τα δώσει; Αφού απέθανε τι θα κερδίσετε; Εκρατούσεν τα και δε σας τα 'δωκε;

- Όχι, θα τον κάψουμε, αφού φέραμε και πετρόλαδο. Θα τον πάρουμε εκεί έξω, θα τον λούσουμε με το πετρόλαδο και θα τον κάψουμε.

- Ε, ρε, για το όνομα του Πλάστη μου, μα είναι πολλά που σας χρωστούσε;

- Από δεκαπέντε σελίνια στον καθένα.

- Ε, άκου! Για τριάντα σελίνια να τον κάψουν...! Ελάτε 'δω να σας τα δώσω.

Έμεινε εκεί μέσα για να κάμει οικονομία. Βγάζει, έδωκε δεκαπέντε σελίνια του ενός και δεκαπέντε του άλλου κι εφύγασε.

Έμεινε πάλι μόνος του κι εκάθησε στο σκάμνο του ψάλτη κι εδιάβαζε το ψαλτήρι. Άμα νύσταζε, σηκωνόνταν, επροσκυνούσε τες εικόνες κι επέστρεφε και διάβαζε. Άρχισε να ξημερώνει.

- Να σηκωθώ να φύγω πριν έρθουν οι δικοί του πεθαμένου.

Επροσκύνησε τους αγίους κι έσκυψε και λέει του πεθαμένου:

- Έχε γειά, συγχωρεμένη, από τον αφέντη μου το Θεό, εγώ φεύγω. Κι εξέβην στο δρόμο και λάμνησε.

Σαν επήγε κάμποσο τόπο, έκουσε πατημασιές ξωπίσω του. Γυρίζει πίσω, ερχόταν ένας άνθρωπος.

- Γειά σου, γιε μου.

- Καλώς τον.

- Ε, που πάεις μοναχός σου;

- Τι να σου πω; Να, είχα έναν κύρη στο κόσμο μόνο κι απέθανε κι εκείνος. Δεν εμπορούσα να μείνω στο σπίτι μόνος μου κι ελάμνησα κι όπου με βγάλει η τύχη μου. Εσύ;

- Εγώ; Κι εγώ τα ίδια με σένα. Κι ελάμνησαν μαζί.

Όταν επήγαν κάμποσο δρόμο, βλέπουν ένα περιστέρι άσπρο να έρχεται κατά πάνω τους. Έπεσε μέσ'τα πόδια τους, λαχτάρησε κάμποσο, αναφτεράκισε κι έμεινε ψοφισμένο εκεί χαμαί.

- Κύρι' ελέησον! Τι κακόν ένι;

Έσκυψε ο σύντροφός του κι έβγαλε τρια φτερά, ένα από τη μια φτερούγα κι ένα από την άλλη και ένα από την ουρά.

- Μα τι θα τα κάμεις; Ερώτησε το παιδί.

- Ε, μπορεί να μας χρειαστούν.

Τα τύλιξε και τα έβαλε στην τσέπη του. Επερπάτησαν πολύ δρόμο μαζί, έφτασαν έξω από μια πόλη. Ήταν εκεί ένα χάνι, μπήκαν μέσα, έφαγαν και ξεκουράστηκαν. Ο

ήλιος πήγαινε να δύσει. Ερώτησαν τον χανιτζή:

- Έχεις τόπο να μείνομεν απόψε;
- Έχει τόπο πολλή, ελάτε στο ανώγι που έχει δροσιά.

Ανέβηκαν κι έκατσαν στο μπαλκόνι. Παρατηρούν ένα πράγμα, τριγιαλλοκοπούσε!

- Μα τι είναι αυτό που φαίνεται όπως τη φωτιά και δεν μπορούμε να το βλέπουμε;
- Α, είναι τα σπίτια του βασιλιά κι έχει τα μπαλκόνια, τα παραθύρια και τες στέγες με χρυσάφι. Τώρα που γύρισε ο ήλιος κι έπεσε πάνω τους δεν μπορείς να γυρίσεις να δεις προς τα 'κει.
- Άκου! Ο κόσμος πεινά κι άλλοι κάμνουν τα μπαλκόνια τους χρυσαφένια!
- Αλήθεια έχει μια κόρη γιε μου... Τι τα θέλει για τα χρυσαφένια για τα ασημένια; Ότι πει εκείνη γίνεται. Ούτε του κυρού της αγροικά ούτε της μάνας της ούτε κανενός. Ότι θέλει γίνεται. Έρχεται ένας και την θέλει... «Θα σου πω αινίγματα. Αν τα εύρεις, θα σε πάρω, ειδημή θα σου κόψω την κεφαλήν σου». Δεν το βρίσκει και κόβει την κεφαλήν του και την κρεμάζει από τ'αυτί κάτω στα υπόγεια.
- Ε, και δεν τήνε σκοτώνει να πάει στ'ανάθεμα;
- Μπορεί και θα τήνε σκοτώσει, γιε μου; Μπορεί να κάμει τίποτε;

Σαν ομιλούσασι, ανέφανεν από 'κει η βασιλοπούλα με τη συνοδεία της: Πέντε άλογα άσπρα και οι φορεσιές αυτής και των δούλων της άσπρες. Επέστρεφαν από διασκέδαση που έκαμναν εις το δάσος. Σκύβει το παιδί, παρατηρά, μια κοπέλλα όφορφή! Λέγει:

- Θα πάω κι εγώ να δωκιμαστώ, μπορεί να 'βρω το στοίχημα και να μου τη δώσουν.

Εκοιμήθησαν τη νύκτα στο χάνι, εξημέρωσεν ο Θεός, εσηκώστηκεν το παιδί και λέει του συντρόφου του:

- Θα πάω.
- Άμε στο καλό και στο σκέπος του Θεού.

Επήγεν εις το παλάτι. Άμα κι ενέβην έσω, είδε το Βασιλιά και καθόταν στο θρόνο του κι ήταν έτσι τουσιουντισμένος, περίλυπος. Άμα κι ανέφανε το κοπελούδι κι ήρθε κοντά, λέγει του:

- Ποιος είσαι, γιε μου; Μήπως είσαι υποψήφιος;

- Ναι.

- Λάμνε στη δουλειά σου, γιε μου. Λάμνε και θα σε σκοτώσει κι είσαι κρίμα . Έλα 'δω να δεις. Κατεβάζει τον στα υπόγεια και του δείχνει μια σειρά κεφαλάδες, κρεμμασμένες πάνω στον τοίχο. Όσπου ν' ανεβούν πάνω, νάσου και τη βασιλοπούλα και κατεβαίνει κάτω, Είδεν το κοπέλλι, λέγει του:

- Είσαι υποψήφιος;

- Ναι.

- Να πάεις τώρα και να έρθεις αύριο τέτταιαν ώρα.

Εσηκώστηκεν το κοπέλλι, κι επέστρεψε στο χάνι. Λέγει του ο σύντροφός του:

- Ε, τι σου είπε;

- Είπεν μου να πάω αύριο την ίδιαν ώρα.

- Καλά.

Ενούχτωσεν ο Θεός, εκοιμήθησαν. Όμως εκείνος ο σύντροφος του παιδιού, εγίνη μια μύγα κι επήγε κι ενέβη μέσ' τα μαλλιά της Βασιλοπούλας. Αυτή, αφού πέρασαν τα μεσάνυχτα, σηκώστηκε, καβαλίκεψε στ' άλογο της κι επήγε δρόμον από 'δω ίσα με τον Άγιο Τρύφωνα. Εκεί είχε μια τρύπα, έδεσε το άλογο έξω και αυτή μπήκε μέσα στην τρύπα. Λέμνε, λάμνε, πήγε κι εβρήκε 'κείνους τους εξαποδώ. Εχορεύαν, ετραγουδούσαν, επαίζαν, εγελούσαν... Λέγει τους ύστερα:

- Ήρθεν ένας να βρει το στοίχημα.

- Να βάλεις στο νου σου τα παπούτσια σου και να τον ερωτήσεις να σου πει τι έχεις στο νου σου.

- Ο σύντροφος είδεν και άκουσεν τα όλα. Επέστρεψεν η βασιλοπούλα πριν ξημερώσει και πήγε στο κρεβάτι της.

Ο σύντροφος πήγε στο παιδί, «εξημέρωσε», λέγει του, «θα πάεις;»

- Θα πάω.

- Εψές εθώρουν όνειρο ότι η βασιλοπούλα θα βάλει τα παπούτσια της εις τον νου της και να το θυμάσαι.

- Καλά.

Επήγεν εις το παλάτι. Έρχοντο και τα πλάσματα όλα, άμα υπήρχεν υποψήφιος για να δουν που θα τότε σκοτώσει. Εκείνος ο βασιλιάς, ο κύρης της, έκλαιε και παρακαλούσε το παιδί να φύγει να γλυτώσει. Έρθεν η βασιλοπούλα, λέγει:

- Έρθες;

- Έρθα.

- Τι έχω στο νου μου;

- Τα παπούτσια σου, της λέει.

Έμεινεν έτσι παλαβωμένη. Ο βασιλιάς του είπε:

- Την ευχή μου να 'χεις, γιε μου, την ευχή μου. Και να 'πεμψεν ο Θεός να τα 'βρεις όλα, γιε μου. Έλα 'δω, κρατείς χρήματα; Έλα πέντε λίρες χρυσές να περνάς. Να πάεις τώρα και να 'ρθεις αύριο πάλι.

Έφυγε το παιδί και πήγε στο χάνι, βρήκε το σύντροφόν του και του είπε πως ήυρεν το ερώτημα.

Η βασιλοπούλα, άμα πέρασαν πάλι τα μεσάνυχτα επήγε κι ήυρεν εκείνους τους φίλους της.

- Ηύρεν το, λέγει τους.

- Γιατί;

- Ε, ήυρεν το, ξέρω 'γω γιατί;

- Να βάλεις τα γάντια σου αύριον.

- Καλά. Κι έφυγε.

Να τους αφήσουμε τούτους και να πάμεν εις το παιδί. Εσηκώστηκε την άλλην ημέρα πρωί.

- Θα πάεις; Του λέγει ο φίλος του.

- Με τη βοήθειαν του Θεού θα πάω.

- Εθώρουν όραμαν εψές πως θα βάλει στο νου της τα γάντια της. Να το θυμάσαι.

- Καλά.

- Κι ελάμνησεν, επήγε στην αίθουσα κι επερίμενε. Κατέβηκε η βασιλοπούλα, κάθησε στο θρονί της με μια φαντασία... και τον ερώτησε:

- Τι έχω σήμερα στο νου μου;

- Τα γάντια σου.

Έμεινε κάμποσην ώρα σκεφτική κι ύστερα παραδέχτηκε:

- Hύρες το.

Ε, πια ο βασιλιάς επήρεν πάνω του:

- Α, γιε μου, γιε μου, γιε μου! Θα σε κάμω, θα σε φτιάσω, θα σε σάσω, θα σε παραχρυσώσω, αν τα 'βρεις όλα και δούμεν ίντα κακόν ένι...

- Την επομένη νύχτα εσηκώστην εκείνη κι ετοίμασε τ' άλογόν της κι επήγε κι ηύρεν το δαιμόνιο και λαλεί του:

- Hύρεν το πάλι.

- Θα πάω μαζί σου ως εκεί που θα κατεβείς να δούμεν ποιος είναι που ακούει, να δούμεν ίντα δουλειά ένι.

Εκαβαλικέψαν κι οι δυο κι ήρθασιν εις τα σπίτια του βασιλιά. Εκείνη πήρε τ' άλογο να το δέσει.

- Αύριο να βάλεις στο νου σου την κεφαλή μου, της λέγει εκείνος ο αναθεματισμένος. Να βάλεις την κεφαλήν μου αύριο... Κι ελάμνησε να φύγει.

Εκείνη την ώρα εβρέθην η κεφαλή του κομμέμη κι έπιασέν την ο σύντροφος του παιδιού που ήταν εκεί κρυμμένος κι ετύλιξέν την μέσα σ' ένα χαρτί. Την επήρε και την έβαλε κάτω από το κρεβάτι. Το παιδί εκοιμάτο.

Το πρωί σηκώστηκε κι ετοιμάζετο. Λέγει του:

- Θα πάεις;

- Θα πάω.

- Ά, θωρείς εκείνο το πράγμα που είναι τυλιγμένο στο χαρτί; Μήπως και ξετυλίξεις το. Να το πιάσεις σιγά-σιγά και να το πάρεις μαζί σου. Κι άμα σου πει «Τι έχω στο νου μου», να το βάλεις πάνω στο τραπέζι. Να μην πεις τίποτε ούτε να το ξετυλίξεις καθόλου.

Έτσι εγίνη, επήγε το παιδί στην αίθουσα του βασιλιά και περίμενε. Σε λίγο κατέβηκε η κόρη και του λέει:

- Τι έχω στο νου μου;

Εσκυφεν το παιδί, πήρε 'κείνο το χαρτί κι έβαλεν το στο τραπέζι. Εκείνη ήρθε κοντά κι εξετύλιξέν το. Έβαλε μια φωνή, άμα κι είδε την κεφαλήν εκείνου του αναθεματισμένου. Άμα και θωρεί κι ο βασιλιάς έτσι πράγμα...

- Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον! Τι είναι τούτον το πράγμα!

Η βασιλοπούλα είπε:

- Να πάεις τώρα και να ετοιμαστείς, να 'ρθεις αύριο και θα σε πάρω.

- Καλά. Επήγε στο σύντροφό του.

- Τι έκαμες; Ηύρες το;

- Παναγία μου! Μέσα σ' εκείνο το χαρτί είχε μian κεφαλή! Μήτε πλάσμα ελογάτο μήτε ξέρω τι. Όμως η βασιλοκόρη μου είπε να ετοιμαστώ και θα με αρμαστεί, εσύ που μου παράγγελλες θα σε βάλω κουμπάρο.

- Μα ξέρεις ποιος είμαι εγώ;

- Όχι.

- Είμαι ο πεθαμένος εκείνος, που μου 'καμες καλόν και δεν με κάψασι, κι έπεμψεν με ο Ιησούς Χριστός να σε βοηθήσω και σ' εβοήθησα. Εγινόμουν μια μύγα κι έμπαινα στα μαλλιά της κόρης του βασιλιά κι επήγαινα εκεί που εύρισκεν τους εξαποδώ και της έλεγαν τι να κάμει. Την τελευταίαν φοράν έκοψα την κεφαλήν του, κι έφερα σου την. Τούτο το μπουκαλούδιν έδωκέν μου το ο Ιησούς Χριστός, έχει φάρμακο μέσα για να βγει το ακάθαρτο πνεύμα που έχει πάνω της. Να γεμίσετε το μπάνιο νερό και να βάλετε από τούτον το φάρμακο μέσα και να πείτε τρεις φορές «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος αμήν». Και να σταυρώσεις και τούτα τα φτερά του περιστεριού τρεις φορές και να

τα βάλεις μέσ' στο μπάνιο. Ύστερα να τη λούσετε τρεις φορές, να τη βουτάτε μέσα και να την σηκώνετε πάνω τρεις φορές και θα έρθει ο νους της. Θα ξεχάσει τους εξώτερους.

Μόλις του τα έδωκε, εχάθηκε.

Το παιδίν επήγε στο βασιλιά:

- Να βάλεις τες δούλες σου να ζεστάνουν νερό, να τη λούσουμε.

Μάνι- μάνι, εγεμίσαν το μπάνιο νερό κι επιάσαν την κι εβάλαν την μέσα. Έσταξεν και το φάρμακο στο νερό και είπαν τρεις φορές «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, αμήν».

Άμα κι εβουτήσαν την, εγίνη μαύρη όπως τη μερέζα. Τη δεύτερη φορά εγίνη κίτρινη, κίτρινη όπως εκείνο το παγούρι το κίτρινο που είν' εκεί. Την τρίτη φορά, την τελευταίαν, αφού την εβαπτίσαν κι εβγάλαν την, εγίνη όπως ήταν πριν... Ήρθεν ο νους της.

- Παναγία μου! Μα τι μου εγίνη; Μα ελούσετέ με; Τι μου εκάμετε; Κι έπιασε τον κύρην της κι εφίλησεν το χέρι του. Αισθάνθηκε αίσθηση κι εσκέφτηκε σκέψην καλή, η γνώμη της άλλαξε. Έπιασε το κοπελούδι, έβαλεν το μέσ' στην αγκάλη της, τον εφιλούσε, τον εφιλούσε..., ακόμη και τες δούλες εφιλούσε... Εσυνήλθε, κύριε μου, δε θυμόταν τίποτε από τα πρότερα.

Ο δε βασιλέας εφώναξε το κοπελούδι, «έλα δω γιε μου», κι επιάσέν τον κι επήρεν τον εις τον χρυσοχόον. Τούτα είναι ρολόγια, εκείνα είναι δακτυλίδια, χρυσαφικά, εφόρτωσέν τον. Ύστερα επήρεν τον εις τον ράφτη, έκοψέν του πέντε αλλαξιές ρούχα, πολύχρωμα, χρυσοκέντητα, βασιλικά. Επήρεν τον εις τον τσαγκάρη, έκοψεν του δυο- τρία- τέσσερα ζευγάρια παπούτσια. Ότι λογής χρώμα ήταν τα ρούχα, έκοψεν του και τα παπούτσια. Κι άλλα πράγματα, ότι εχρειάζετο, κι άλλαξέν τον κι έκεμέν τον, μάνα μου, άσιλα βασιλέα. Ύστερα έπιάσαν και κάμαν γάμο κι αρμάσαν τους κι έμεινε βασιλιάς το κοπελούδι όπως του άξιζε.

Έκαμε το καλό στον πεθαμένο! Κάμε καλό και σύρε το στο γιαλό. Ακούεις;

Τέλος και τω Θεώ δώξα

Χαράλαμπος Επαμεινώνδα

Γλωσσάρι

άξιππα = ξαφνικά

αρμάζομαι = παντρεύομαι

αροθυμώ = φοβάμαι

άσιλα = ακριβώς

βουρώ = τρέχω

λάμνω = προχωρώ, πηγαίνω

μερέζα = πλευρέζα, μαύρη μαντήλα

σάζω = ισιάζω, τακτοποιώ

τουσιουντισμένος = κατσουφιασμένος

τριγιαλλοκοπώ = είμαι ολόλαμπρος

Πηγή: http://noctoc-noctoc.blogspot.com/2010/02/blog-post_15.html